Već po tradiciji, Udruga Kaj sad organizira jedanput u godini izlet, ovaj put **u Hrvatsko Zagorje, odnosno posjet Pregradi i Desiniću**, što podrazumijeva i razgled dvorca Veliki Tabor.

U Pregradi smo razgledali Zagorsku katedralu, koja taj naslov ima zbog dva tornja, posvećena Blaženoj djevici Mariji uznesenoj na nebo, i na glavnom oltaru dominira ogromna slika s prikazom djevice Marije s anđelima u maniri baroka.

Lokalni župnik nam je detaljno opisao znamenitosti katedrale, između ostalog i najstarije orgulje u Hrvatskoj koje nažalost nisu u funkciji.

Poslije Pregrade put nas vodi u Desinić, odnosno posjet dvorcu Veliki Tabor, koji se vidi već izdaleka na brdu, te svojom monumentalnošću dominira ovim lijepim zagorskim krajem.

Dvorac Veliki Tabor promijenio je puno vlasnika u svojoj povijesti, i služio u različite svrhe, od vlastelinskog boravišta, umjetničke galerije, zatvora, samostana časnih sestara koje su otvorile sirotište za siromašnu djecu i školovale ih, a dolaskom vlasti 1945.god. dvorac je pretvoren u skladište poljoprivredne zadruge i potpuno devastiran.

Tek od 2003.god. počinje sanacija dvorca i konzervatorski radovikoje je financiralo Ministarstvo kulture republike Hrvatske, kako bi se dvorac spasio od propasti.

Obilaskom dvorca Veliki Tabor, osim preostalih /artefakata/ostataka nekadašnjeg sjaja, tko još ne zna za legendu o Veroniki Desinićkoj?

Bila je to ljubav između grofa Fridriha Celjskog i domaće zlarokose ljepotice Veronike, koja je unatoč njihovom vjenčanju završila tragično.

Teško je opisati sve muke i torture koje je pretrpjela Veronika kad se je saznalo za njihovu ljubav, kao i zlu sudbinu njezinog muža grofa Fridriha.

Još i danas ostala je legenda o toj ljubavi, a neki kažu da se u dugim zimskim noćima uz zavijanje vjetra čuje plač i jecanje nesretne Veronike.

Oprostivši se od Velikog Tabora s mislima o velikoj i nesretnoj ljubavi, krenuli smo dalje kroz zeleno Zagorje, prošli smo pokraj Klanjca, Kumrovca i Zelenjaka, a na žalost nismo stali pokraj spomenika Lijepoj našoj.

Na kraju puta završili smo na ručku u kleti Grešne gorice uz izuzetno pažljivo osoblje, te objed koji je bio raznovrstan i ukusan kao u najboljim restoranima.

Završili smo još jedno lijepo druženje u srdačnoj atmosferi s dragim ljudima i prijateljima, zaželjevši svima puno zdravlja do skorog viđenja.

Dinko Tomić
Varaždin, 15.07.2017.